

18000 kilometer ver in KIWI land

Hallo Senergiek Nuenen

Na een prachtige tocht door Nieuw-Zeeland zit ik nu geïsoleerd in het kleine plaatsje Russel, Bay of Islands. Net als velen van jullie zit ook ik binnen of in de tuin.

In de tuin staan palmen, inheemse dennen maar ook vertrouwde goudsbloemen, geraniums en afrikaantjes.

Ik lees, schrijf, kijk televisie of heb via de moderne media contact met familie en vrienden.

Het ruisen van de populieren doet me denken aan ons mooie Nuenen.

Ik heb tijdens mijn rondreis veel lieve en hartelijke mensen ontmoet, soms met Nederlandse roots. Maar nu ik hier zit mis ik toch het Senergiek gebakje bij de koffie, de diverse activiteiten waar ik aan deelneem, het hobbycentrum, een kop koffie op een terras, de bezoeken als vrijwillige ouderenadviseur of zomaar een praatje met een buurtgenoot in het Kernkwartier.

Ik verwoord, denk ik, wat we nu allemaal een beetje missen, velen van ons alleen in hun huis. Maar doordat we verbonden zijn met Nuenen zijn we allemaal een stukje Dwersklip pel.

Eigenwijs en vastberaden, ze krijgen ons niet klein. Zorg allemaal goed voor jezelf en als het kan voor elkaar. Blijf gezond dan kunnen we overhopelijk niet al te lange tijd weer van elkaar genieten maar vooral van het Senergiek gebakje .

GROET

Of zoals de Maori hier zeggen: E TAKITAKI

Jan Zwanenberg

Deel 2

Jan Zwanenberg vertoeft nog steeds gedwongen in Nieuw Zeeland. Inmiddels staat hij wel op een terughaallijst, maar hij moet geduld hebben...

18000 kilometer ver in Kiwiland deel 2

Na een weekje rondwandelen in Russel, Nieuw Zeeland, begin ik al aardig door te krijgen hoe mensen hier hun dag doorbrengen. Iedereen is geïsoleerd en mag niet gaan werken. Een toeristendorp valt helemaal stil. Alleen de postbode die rondrijdt, de super, de politieagent en de huisarts zijn open. De tijd wordt praktisch gebruikt om het gras te maaien, de ramen te wassen en er wordt driftig gezaaid naar iedereen die langskomt. Nieuwsgierig of vriendelijkheid. Ik houd het op het laatste. Het blijft echter stil op staat. Kiwi's wandelen (alleen ouderen) en fietsen niet. Nee, voor elke afstand, hoe klein ook, gebruiken ze de auto. Als je al een fietser ziet dan is het een kind op een mountainbike, soms vergezeld van een vader of moeder die onzeker mee fietst. Iedereen begroet je met de vraag hoe het gaat vandaag. Eigenlijk verwacht niemand daar een antwoord op, precies zoals bij ons. Het is een vriendelijke manier van hallo zeggen. Toch heb ik gemerkt dat ook hier mensen behoefte hebben aan een praatje, wel op 2-3 meter afstand!! Na een

losse opmerking over de tuin, het weer of hun hond ontstaat er vaak spontaan een gesprekje. Een "iets oudere" dame, die haar hond uitliet vroeg of ze me gezelschap mocht houden op een grote bank bij het botenhuis. Buiten een klein beetje angst voor het coronavirus was haar grootste zorg het klimaat. Alleen toen haar kinderen klein waren vroer het soms en lag er 2 a 3 keer in de winter sneeuw. Nu al zeker 50 jaar niet meer. Het water in de baai komt steeds hoger. Nog 15 cm meer en de weg is bereikt. Je ziet ook overal bordjes staan met tsunami waarschuwingen en pijlen naar hoger gebied. Een bijzondere plek waar de citrusbomen groeien en de mandarijntjes rijp zijn. Gelukkig voor mij schijnt de zon maar hier is sprake van de droogste zomer sinds jaren....De drinkwater voorziening is afhankelijk van regenwater en de water reservoirs bij elk huis raken leeg.

Groet
E TAKI TAKI

Deel 3

18.000 kilometer ver in Kiwiland

Na een dag of tien op de zelfde plaatst in quarantaine raak ik gewend aan het dorp Russell. Door mijn wandelingen naar de diverse belangrijke historische plekken op het schiereiland leer ik meer over de Maori en hun strijd met de Engelse kolonisten in de 19 e eeuw. Ofschoon de laatst genoemde groep ruimschoots in de meerderheid is, merk je aan de naamsaanduiding van dorpen en steden dat beide groepen gelijkwaardig zijn: ze zijn steeds in het Engels en in het Maori. Bv: Russell is ook Kororāreka. Oude gebruiken worden in ere gehouden zowel in familieverband als tijdens culturele activiteiten, die nu helaas ook stilliggen. Alleen het opeten van mensen (kannibalisme) gebeurt gelukkig al 180 jaar niet meer.

Over anderhalve maand begint hier de winter en ofschoon het al april is en vroeg donker, wordt er hier in het weekend driftig gebarbeued. Het klimaat is subtropisch en men heeft geen last van een gure herfst zoals in Nederland. Heel voorzichtig zie je in de haven een boot aanleggen van iemand die op een eiland woont en zijn boodschappen komt doen. De kerk blijft op slot: de gemiddelde Kiwi is niet zo gelovig, hoor ik van mijn gastheer. De zondag wordt ook hier in alle rust doorgebracht. De laatste dag van de tweede week is bewolkt en somber. Het miezert een beetje.

Maandagavond laat gaat plotseling de telefoon. Een vriendelijke dame van de ANWB Alarmcentrale en Buitenlandse Zaken met de vraag of ik nog naar huis wil. 'Natuurlijk!' is mijn antwoord zonder na te denken. En dan gaat het snel. Reispapieren worden per mail die nacht verzonden. Instructies worden bijgevoegd. Dinsdag laatste wandeling door het dorp, mijn koffer pakken en afscheid nemen. Woensdagmorgenvroeg 4 uur rijden met de auto naar Auckland en dan wachten met allemaal Nederlanders op een geïsoleerd leeg vliegveld. Daarna begint de 26 uur durende vliegreis naar Schiphol. Fijn om donderdagochtend weer in Nuenen terug te zijn. De jetlag en het vele slapen gedurende de volgende dagen neem ik maar voor lief.

Ik was acht onvergetelijk weken in Nieuw- Zeeland oftewel KIWILAND

E Taki Taki

Jan Zwanenberg